

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Iustus puer mart. 18. Octob.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

*Castitas in
matrimo-
nio.*

deuotionis gratiam hausit excellenter. Vnde factum est, vt quamuis Henrico Duci Silesiæ & Poloniæ collocaretur, prioris tamen puritatis obseruantior, iugalem thalamum magna castimoniam laude exornarit.

**MARTYRIVM S. IVSTI SIVE IVSTI-
ni nouem annorum pueri, 18. Octob.**

Sur. Tom. 5.

*Puritas &
innocentia
vita.*

Dioeletiano & Maximiano Imperatoribus, tanta in Christianos persecutionis desequit tepestas, vt nemini quicquam vel emere, vel vendere, vel aquam denique haurire liceret, nisi prius infandis demonum idolis thura cremaret. Agebat id temporis Antifiodori Mattheus quidam vir rara pietate ac virtute, duos habens filios Iustinianum & Iustinum: quorum ille etate, hic morum maturitate anteibat, vitę innocentia & sanctitate in tenera licet etate omnibus conspicuus. Antea autem, quam hic Iustinus in lucem ederetur, frater Iustinianus procul patria in seruitutem ab hostibus abreptus est. At beatus puer Iustinus a teneris rebus diuinis miraculose deditus, eorum virtutum & gratiarum largiente Deo processit, vt multa diuinitus edoctus, inter cetera fratrem quoque suum in seruitute degere, eiusque herum cognomento Lupum Ambianis habitare cognosceret. Itaque fratris amore inflammatus, patrem vehementer hortatur, vt ad redimendum filium iter suscipiat. Cumque ducem itineris frustra quærisset, re-
uersus

uerfus ad patrem maximoperè eum obtestatur, vt vnà secum pergat; Christoque auspice voto se haud frustratum iri confidat. Cui pater; vereor, inquit, ne tanto itineri tua isthac imbecillis ætas nequaquam sufficiat. Ad quæ Iustinus: Christi, ait, seruus sum, cui benè confido, meq; ei assiduè commendare soleo. Pergamus pariter in eius nomine; ille nos illæsos & incolumes ducet reducetq;. Itaq; vnus diei iter emensi Melodunum perueniunt; vbi Iustinus ante portas à paupere quodam cæco stipem rogatus, præter cibum sua se insuper tunica spolians, nudum ea contexit. Cumq; pater eam filij liberalitatem dispendium computaret; ille cõtrà multis diuinorum eloquiorum sententijs, piè isthoc beneficium in pauperem collocatum esse asseruit. Dein Meloduno digressi, Lutetiam Parisiorum perueniunt, inde vero Isara flumine transmissis Ambianos pertigerunt: inuentumque illic Lupum ita prior Iustinus alloquitur: Venimus Lupe ad humanitatem tuam substantiolam nostram afferentes, vt accepto pretio captiuum nobis fratrem restituas. Spondet ille se rogata haud grauatè facturum. Vesperè igitur duodecim pueris in conspectum eorum adductis, deerat adhuc Iustinianus. Itaq; beatus Iustinus oculos circumferens, alium quendam extra illos lampadem manu gerentem conspicatur, moxq; gratulandus stupente ipso Iustiniano fratre, & cunctis qui aderant fidelibus, incognitum sibi fra-

E e trem

tré peramanter amplexatus diuinitus agnouit, Aderant tunc fortassis quidam Ricthouari præfecti exploratores; qui vt eos Christianos effenserunt, properè ad dominum suum referunt. Is vero confestim ablegatis eò satellitibus in custodiam eos duci mandauit. At Lupus qui eos hospitio exceperat, simul vt imminens periculum agnouit noctu eos excitauit, monuitque vt gratis recepto fratre, ocyus abscederent, mortisque supplicium maturè effugerent. Illis itaque profectis, repente aduolant missi à iudice carnifices, qui non inuentis quos quærebant, eadem celeritate ad eum redeunt, & homines illos abiisse renunciant. Quocirca quatuor post illos dimissis equitibus ad suum tribunal eos perducere, vel reluctantes confestim trucidari iubet. Properantibus igitur persecutoribus Iustinianus imminenti periculi ignarus, in loco, quem Lupam vocant, consistens, ait ad fratrem: Locum hunc opportunum cernis & haurienda aquæ & cibo sumendo. Si lubet hic paulisper assideamus, vt cibo potuque refocillati ad reliquum itineris expeditiores simus, Iustinus autem futurorum præsciis: Si, inquit, hic quippiam gustare vultis, festinato opus est. Appropinquant enim missi à iudice, qui nos pœnas luituros ad illum adducant. Ocyus igitur cibum sumite: ego vero insidias contemplanor. Quod si quempiam eo animo ad vos accedere persenserò, ego illum sermonibus

nibus detinebo, vos autem in hanc specum
 vos subducite. Hæc cum prophetico spiritu
 sanctus dixisset puer, mox adsunt carnifices,
 iudicis præceptum executuri. Ijs conspectis
 cæteri in speluncam se abdunt: beatus vero
 Iustinus ad martyrij gloriam pergit intrep-
 idus. Hunc igitur adorsî equites, sciscitantur
 quis sit, quæ eius professio, quive socij. Ille
 per ordinem omnia explicans: Iustinus, in-
 quit, vocor, meque Christianum liberè pro-
 fiteor. Et quia vos Christiani nominis per-
 secutores novi, non licet mihi meos vobis co-
 mites prodere. Illis autem strictis gladijs
 mortem, ni proderet, minitantibus, respon-
 dit Iustinus: Equidem fortunatum me iudi-
 cabo, si pro Christi nomine supplicia & mor-
 tem subiero, paratusque sum pro eminentio-
 ris æui commutatione, labentis vsuram vitæ
 prodigere. His auditis carnifices ira perciti
 in eius necem conspirârunt, vnusque ipso-
 rum cæteris hortantibus, caput à cervicibus
 abscidit. Moxque insigni miraculo glorio-
 sus martyrîs triumphus inclaruit. Nam trun-
 cum corpus manibus præcisum apprehendens
 caput, coram lictoribus constitit immobile:
 & consternatos prodigio carnifices in fugam
 dedit. Pater vero illius cum fratre è specu
 progressi, viso tam stupendo miraculo, va-
 riè affecti fuere, martyrij quidem laureâ ad
 gratulationem, naturâ vero ad lachrymas
 inuitante. Cumque de humando pueri

*Fortitudo
 animi.*

corpore sollicita cogitatione ambigerent, caput item martyris disertis eos verbis compellans: Abite, inquit, ad locum Luperam, atque illic meum humate corpusculum. Porro matri hoc meum adferre caput: ut amoris erga se mei hoc pignus habeat: Quod si mei tenetur desiderio, studeat subsequi me in paradysiam degentem: ubi animæ sanctorum feliciter requiescunt.

PVERITIA S. HILARIONIS ABBATIS
21. Octob. ex ea qua est per D.

Hieron.

Hilarion ortus è vico Thabata, in Palestina, cum haberet parentes idolis deditos, velut rosa de spinis floruit. A quibus missus Alexandriam, grammatico traditus est: ibique quantum illa patiebatur ætas, breui magna ingenij & morum documenta præbuit, charus omnibus & loquendi arte gnarus. Quodq; his maius est omnibus, credens in Dominum Iesum, non Circi furoribus, non arenæ sanguine, non theatri luxuria delectabatur: sed tota illi voluntas in Ecclesiæ erat congregatione. Audiens autem tunc celebre nomen Antonij, quod per omnes Aegypti populos ferebatur, incensus visendi eius studio, perrexit ad eremum. Et statim ut eum vidit mutato pristino habitu, duobus ferè mensibus iuxta eum mansit, contemplatus ordinem vitæ, morumque grauitatem, quam creber in oratione, quam humi

Vita S. Antonij considerat.